

Hồi 11

Thanh lâu vương quốc

Cô Nguyệt Minh lần đầu bị người ta đánh lên thành linh không kịp phòng bị, tuy nói y tâm thần lan man, vẫn không nên xảy ra tình huống như vậy, bởi y có xúc giác linh mẫn tựa như thú săn mồi, do đó có thể thấy kẻ đánh lên cao mình đến cỡ nào.

Nhưng một mũi phi đao như vậy làm sao có thể làm khó được Cô Nguyệt Minh y. Những ý niệm đó lướt qua đầu như điện quang hỏa thạch, phán đoán ra địch nhân tất có sát chiêu càng lợi hại hơn, một mũi đao này chỉ là kế thanh đông kích tây.

Cả đất trời trong suốt sáng rõ hẳn, sát na đó, Cô Nguyệt Minh vọt lên trạng thái đỉnh điểm, nhìn cũng không thèm nhìn, dùng hộ hoàn trên tả thủ đón đỡ phi đao.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, một bóng đen "vù" một tiếng từ rừng cây bên trái bay ra, lộn mình vài vòng, cuối cùng hai chân lẳng không thi triển, hạ mình trước mặt y, mau mắn linh động như một làn khói mỏng, khiến người ta nảy sinh ảo giác ảo ảnh trùng trùng.

"Keng!".

Phi đao đập vào thiết hộ hoàn vang xuống đất, hắc y nhân đằng trước phất song thủ quăng tám vật hình dáng như tiểu cầu, nhắm đầu y ụp xuống.

Hai người bốn mắt chạm vào nhau, chính là nữ lang đã từng gặp ở bến đò. Nữ lang tuy dùng vải đen phủ trùm đầu, bất quá Cô Nguyệt Minh nhận ra là nàng qua thân hình thể thái.

Cô Nguyệt Minh thủ đoạn gì mà chưa từng gặp qua, lập tức biết là vật như độc yên đạn, chỉ cần y tránh sang bên phải, không để đạn sau khi nổ phún ra khói độc bao phủ, đối phương chỉ lãng phí hao tổn hỏa khí mà thôi.

Vấn đề là Khôi Tiễn đang ở đằng sau cách mười bước, nếu mình tránh né, nạn tai nào có khác gì sẽ ập lên mình nó, đó là chuyện Cô Nguyệt Minh tuyệt không cho phép, trước khi giết chết được y, không ai có thể làm tổn hại đến Khôi Tiễn.

Một tiếng "reng" vang vọng, Cô Nguyệt Minh tả thủ rút kiếm khỏi vỏ, bước tới đâm xộc ra, thần tốc như ánh chớp, mắt người thường khẳng định không đuổi kịp thứ tốc độ đó, nhanh đến mức vượt quá cực hạn của thể năng.

Như trên không trung thỉnh thoảng xuất hiện thần tích, Cô Nguyệt Minh đâm vỡ hai trái độc khí đạn bay tới trước nhất, liền nổ thành hai vạt khói đen, còn chưa khuếch tán, Cô Nguyệt Minh dùng sống kiếm quét bay độc yên đạn bên phải, lại hồi kiếm chẻ xuống, trúng liền bốn trái độc yên đạn, chuẩn xác đến mức khó tin. Cô Nguyệt Minh ngã người ra sau, Bạch Lộ Vũ liền tục vít ra, vít hai trái độc yên đạn cuối cùng bắn ngược về phía nữ lang, đến lúc đứng thẳng người lại, y đã bị khói đen phủ kín hoàn toàn.

Cô Nguyệt Minh hít một hơi, lập tức lòng kinh ngạc, khói đen không ngờ không có độc.

Vô Song Nữ nhảy vọt lên trên, hai cước liền hoàn đá ra, trước sau đá trúng hai trái yên vụ đạn bị Cô Nguyệt Minh vít văng qua, liền hóa thành hai làn khói mờ mau chóng khuếch tán. Thứ yên vụ đạn không cần châm lửa mà bùng nổ khi có va chạm này là một trong những trò bán nghệ trong Bách Hí Đoàn của nàng, chỉ có thể duy trì một khoảng thời gian ngắn, nhưng nàng có thể dựa vào khói mù để hoàn thành mấy ngón lạ làm náo động khán giả.

Cô Nguyệt Minh phóng nhanh ra khỏi khói mù, trường kiếm phá không đánh tới, kiếm thế thần tốc hung mãnh, vốn đáng lẽ đã thoát khỏi phạm vi khói mù, lại vì Vô Song Nữ làm nổ hai trái yên vụ đạn kia, biến thành chui lọt vào một cụm khói mù khác.

Vô Song Nữ song thủ thò ra sau hông, vừa chạm đất đôi ngọc thủ đã nắm một đôi đoản kiếm chỉ dài khoảng nửa thước, xoay mình một vòng, dời đến bên phải Cô Nguyệt Minh, hữu thủ đoản kiếm tạt nhanh chỗ mũi kiếm Bạch Lộ Vũ của Cô Nguyệt Minh, tả thủ kiếm quét ngang yết hầu của Cô Nguyệt Minh, không chút lưu tình.

Lúc này là lúc hai cụm khói mù kết hợp lại thành một, biến thành một vùng mù mịt bao trùm phương viên năm trượng, tinh quang nguyệt sắc không còn tác dụng gì nữa, kẻ bên trong có giơ tay cũng không thấy ngón tay.

Một tuyệt kỹ khác của Vô Song Nữ là lấy vải đen che mắt, sau đó thuần bằng vào bản lãnh nghe tiếng gió nhận ra âm thanh để tránh thoát phi đao quăng về phía nàng. Vào giờ phút này dưới tình huống khói đen lan dần, nàng cứ như cá gặp nước, triển khai hết sở trường.

“Keng”.

Cô Nguyệt Minh trường kiếm biến chiêu, đổi đâm thành vít, vít trúng đoản kiếm của Vô Song Nữ trước khi bị đoản kiếm của nàng chém trúng, lúc thân người yếu đuối của nàng bị vít chấn động, y lách sang phía trái, đường tơ kẽ tóc tránh khỏi hữu thủ đoản kiếm hung hiểm của đối phương.

Cô Nguyệt Minh cười khà khà: “Cô nương ghê gớm quá, nói vài câu được chứ?”.

Vô Song Nữ không nói tiếng nào, như bóng theo hình, song kiếm chia hai đường trên dưới nhắm Cô Nguyệt Minh thi triển kiếm pháp linh động luôn lách vốn có thể phát huy uy lực đến mức cao nhất khi đấu đá nà sát người.

Với năng lực của Cô Nguyệt Minh, nhất thời cũng không có cách phản kích, lại biết đối phương thuật bay nhảy chỉ có trên mình chứ tuyệt đối không thua kém, may là y quen chế địch thủ thắng trong hoàn cảnh đen tối, lợi dụng khoảng thời gian một hơi thở đó, kiếm thế toàn diện triển khai, cứng cỏi dùng ưu thế kiếm dài kháng cự Vô Song Nữ cách ngoài bốn thước.

Nhất thời tiếng trường kiếm đoàn kiếm va vào nhau vang vọng không ngừng, đã đỡ được mấy chục kiếm công kích của Vô Song Nữ. Cái làm cho Cô Nguyệt Minh kinh dị nhất là một nữ lang yêu kiều như đối phương lại kiếm nào kiếm nấy cũng chất chứa kinh lực, khí mạch tuôn trào, hơn nữa mỗi một kiếm đều có thể dụng hết sức toàn thân, kiếm pháp biến hóa muôn ngàn, mỗi một khắc đều đòi đến vị trí khác biệt, khiến cho góc độ công kích khó mà nắm bắt được, nữ tử lợi hại như vậy, y có nghĩ tới cũng chưa từng ngờ được.

Khói mù mỏng dần.

Vô Song Nữ quát một tiếng yêu kiều, lộn nhào liên tục sang vùng khói mù bên kia, nháy mắt đã đi xa.

Đến khi Cô Nguyệt Minh ra khỏi vùng khói mù, Vô Song Nữ đã biến mất sâu tuốt trong khu rừng bên bờ Tương Thủy.

Cô Nguyệt Minh tra kiếm vào vỏ, đến giờ mới phát giác ống tay áo tả thủ bị rách rách, không cầm được phì cười, lại có cảm giác thỏa mãn, nếu có thể chết trong tay cô gái đó, dù sao cũng hay hơn nhiều so với để bị đám trộm cướp tàn ác làm thịt.

Chúm môi huýt gọi, Khôi Tiễn đằng sau phóng tới bên cạnh y, Cô Nguyệt Minh phi thân lên ngựa, ghé bên tai Khôi Tiễn thốt: “Bọn ta rượt theo nàng, xem nàng tướng mạo ra sao chứ?”.

Khôi Tiễn như hiểu tiếng người, lần theo con đường nhỏ nhắm phía nam đi tới, Khôi Tiễn tuy không biết tìm người, nhưng muốn tìm đồng loại vùng phụ cận lại là chuyện làm có thừa.

oOo

Tiền Thế Thần khuôn mặt vì áo nã mà dài thượt ra, ngồi trong đại sảnh đón khách Quý Tân Sảnh của Hồng Diệp Lâu mặc cho mục quán gia Diễm Nương hết sức nói khôn nói khéo vẫn không thể an ủi được gã. Bốn tên hộ vệ theo hầu đứng canh lối vào đương nhiên không dám xen lời, không khí rất ngột ngạt.

Tiếng cười từ ngoài cửa truyền vào, Tiền Thế Thần không cần nhìn cũng biết là Chu Bàn Tử¹ của Hồng Diệp Lâu.

Cái tên Chu Bàn Tử e rằng không mấy ai biết, lão cũng tự kêu mình là Chu Bàn Tử, kẻ khách khí gọi lão là Chu lão bản, cho dù có gọi lão là Chu Bàn Tử, lão cũng không bực tức gì. Lão là người trời sinh ăn dầu nói mỡ, thủ đoạn trơn tru, nhưng lại không giống mấy kẻ sẵn đón nịnh bợ đôi ba câu khác, mà rành rọt chăm chút giao tế với khách, thấy người nói tiếng người, gặp quẻ nói tiếng quẻ. Người chức cao quyền trọng như Tiền Thế Thần cũng cảm thấy nói chuyện với lão là một thứ lạc thú, không những có thể giải sầu, có lúc còn có thể dốc bầu tâm sự chất chứa ngửa ngáy.

Bình thời chỉ cần nghe thấy tiếng cười của Chu Bàn Tử, cơn bực tức của gã đã có thể tiêu tán đi quá nửa, nhưng tâm tình đêm nay thật quá xấu.

Lời trách quở của Quý Nhiếp Đề và lời khuyến cáo của Qua Mặc tối hôm qua chỉ là một nguyên nhân nhỏ khiến cho tâm tình gã buồn thảm. Nguyên nhân chính là vì sự hiện thân đột ngột của Tiết Đình Hao, làm cho tình huống gã lo sợ suốt mười năm qua đã biến thành sự thật.

Gã rất hối hận.

Nếu thời gian có thể trở ngược lại, gã tuyệt sẽ không thỉnh Qua Mặc xuất thủ tranh đoạt Sở hạp cho gã. Mười năm nay gã ưa phong hoa tuyết nguyệt, nguyên nhân gã khó mà thối lộ với Qua Mặc, là gã muốn gây mê cho chính mình, chạy trốn nỗi lo sợ đối với tương lai.

Chu Bàn Tử y phục hoa lệ thân hình béo lùn lọt vào rèm mắt, cái làm cho người ta chú ý nhất là cái bụng thù lù như cái trống của lão, thắt lưng chỉ miễn cưỡng thắt giữ. Nhưng đối với một người mập mà nói, Chu Bàn Tử phải coi là hành động miễn tiếp, chân tay linh hoạt.

Chu Bàn Tử quay sang Diễm Nương nháy mắt, mục ta liền đi ra cửa, lão đến ngồi bên cạnh Tiền Thế Thần như một bằng hữu thân thiết, thở dài: “Đứa con gái này của tôi thật không chịu nghe lời, nổi chứng là cả Thiên vương lão tử cũng không làm gì được. Nói ra sợ không ai tin, không biết có phải kiếp trước mắc nợ nó không, tôi cũng chịu đựng quá rồi”.

¹ Chu Bàn Tử: lão mập họ Chu.

Chu Bàn Tử là một lão mập rất dễ nhìn, ngoại trừ cặp môi hơi dày ra, da thịt trắng trơn thấu lộ màu hồng tươi khỏe, thần thái sáng lán, má phính đầy đặn, chót mũi tròn trĩnh, đôi mắt to bắn ra thần sắc thành khẩn dù biết rõ là giả vẫn khiến người ta không có cách nào hoài nghi.

Tiền Thế Thần không thèm nhìn lão, buồn bực thốt: "Nàng vẫn không chịu đến sao?"

Chu Bàn Tử thấp giọng: "Nó đang câu lòng khao khát của Tiền đại nhân đó. Khà! Cái đạo nam nữ kỳ diệu không thể tả, có lúc đùa nghịch rào hoa lại càng khát khao hơn. Đúng không?"

Tiền Thế Thần cuối cùng đã nhìn sang Chu Bàn Tử, mặt lạnh như băng tuyết, cười lạnh: "Nàng không phải là câu lòng khao khát của ta, mà là đang đợi người".

Chu Bàn Tử ngạc nhiên: "Nó đang đợi ai?"

Tiền Thế Thần thật không có cách nào nổi trận lôi đình với Chu Bàn Tử, đến thanh lâu là gã muốn tìm niềm vui, mà Chu Bàn Tử lại là đồng bọn đối ẩm hầu cận tốt nhất mà gã có thể tìm ở Lạc Dương. Gã cười khố: "Lão Chu ngươi có phải vừa mới xuống giường không? Cả chuyện oanh động toàn thành mà cũng không biết. Khoảng chính Ngọ hôm nay mấy tên đồng đảng của tên tiểu tử Thôi Minh công nhiên chặn xe của Bách Thuần trên đường cái, buông lời chọc ghẹo, gây cho Khâu Cửu Sư của Đại Hà Minh đang uống rượu gần đó nổi cơn, bị hấn xuất thủ giáo huấn, đánh té lăn cù, ôm đầu bỏ chạy. Con bà nó, Bách Thuần thấy Khâu Cửu Sư tên tiểu tử kia tướng tá hiên ngang cao to, không cầm được lòng hẹn hấn đến Hồng Diệp Lâu tương hội, cho nên đêm nay cụ tuyệt không muốn gặp bất cứ một ai, bao gồm cả Tiền Thế Thần ta, lão Chu ngươi còn có thể nói gì hay ho cho nàng nữa?"

Chu Bàn Tử nghe đến cái tên Thôi Minh, lập tức thấu hiểu. Thôi Minh là đứa con nuôi của chánh thất phu nhân của Tiền Thế Thần, nếu chuyện này không phải có Tiền phu nhân đứng sau chống lưng, Thôi Minh sao dám làm phiền đến Bách Thuần. Chu Bàn Tử càng rõ hơn Tiền Thế Thần rằng bọn Thôi Minh thật quá may mắn, nếu không có Khâu Cửu Sư ra tay, mà Bách Thuần không thể không hoàn thủ, bọn Thôi Minh có muốn ôm đầu tháo chạy cũng đâu có được.

Lần này Tiền Thế Thần cũng nghĩ Chu Bàn Tử phải á khẩu ngậm miệng, khó dùng lời để biện bác, nhưng Chu Bàn Tử lại không phải nghĩ ngợi gì, đáp liền: "Chuyện này Bố chính sứ ti đại nhân có thể hoàn toàn yên tâm, tôi hiểu con gái tôi nhất, như năm trước có một tiểu tử tướng mạo không tệ theo đuổi bám vấy nó, lúc ban đầu nó cũng đối xử như là với Khâu Cửu Sư, bộ dạng chị em em em ư cười thích nói, nào hay uống được mấy tuần rượu với con thỏ để kia, lại một cước đá hấn văng đi, cụ tuyệt không gặp hấn nữa. Bách Thuần là vậy,

cuối cùng vẫn phải xem tư chất, chỉ có người có văn hóa hàm dưỡng như Bồ chính sứ ti đại nhân mới có thể thật sự thu hút nó. Nó thường hay tán tụng kiến thức thâm sâu quảng bác của đại nhân đối với văn hóa cổ trước mặt tôi”.

Tiền Thế Thần nhú mày: “Vấn đề ở chỗ Khâu Cửu Sư chính là người có tư chất. Ta đã từng gặp tiểu tử đó, ta khẳng định không ai dám coi thường sức hấp dẫn của hắn đối với Bách Thuần”.

Chu Bàn Tử khẳng khái phẫn chấn trần tình: “Bồ chính sứ ti đại nhân vẫn chiếm thượng phong, bởi có tôi đứng một bên Bồ chính sứ ti đại nhân, tôi sẽ toàn lực trợ giúp Bồ chính sứ ti đại nhân giành được hoa khôi, có thể thành công hay không còn phải xem uy lực bắt tay hợp tác của bọn ta. Bồ chính sứ ti đại nhân biết không có ai có thể miễn cưỡng Bách Thuần mà”.

Tiền Thế Thần cười khố: “Tử thi cũng có thể bị người thuyết phục sống lại. Nhưng ta đêm nay phải làm gì đây?”.

Chu Bàn Tử đáp: “Tôi đã nói đứng về phía đại nhân mà, đương nhiên một lời đáng giá ngàn vàng, bây giờ tôi đi gặp Bách Thuần, bất quá đại nhân cũng cần nhường nó một bước, đường đi nước bước ra sao để nó quyết định, như vậy tôi tin chắc có thể giúp đại nhân gặp nó đêm nay”.

Tiền Thế Thần dựa mình vào ghế, thở dài: “Vậy còn không mau lăn đi tìm nàng đến hầu ta, có lẽ ta có biện pháp làm cho nàng không muốn bỏ đi”.

Chu Bàn Tử giơ ngón tay cái khen gã: “Đại nhân quả là anh hùng số một, đi so bì với Khâu Cửu Sư bằng bản lĩnh thật sự của mình. Nếu Khâu Cửu Sư đến, tôi sẽ nói cho Khâu Cửu Sư biết đại nhân đang nhâm nhi trò chuyện với Bách Thuần, để cho hắn biết điều mà lui”.

Tiền Thế Thần vốn chỉ là thuận miệng nói vậy, bị Chu Bàn Tử một lời làm sực tỉnh, liền lộ thần sắc trầm tư mặc tưởng.

Chu Bàn Tử thâm gạt mồ hôi lạnh, cáo lui đi lo chuyện, vừa đạp chân ra khỏi Quý Tân Sân, Diễm Nương đã chặn đường lão, đưa một trục đồ họa, Chu Bàn Tử mở ra xem, thất thanh: “Y vẽ ai vậy?”.

Diễm Nương hần học: “Tôi cũng cảm thấy đâu có giống Chi Hương, ài! Là tên thứ ba mươi rồi, bây giờ ai ai nghe đến hai chữ ‘họa sư’ là liền tìm chỗ trốn”.

Chu Bàn Tử dường như không muốn liếc nhìn chút nào nữa, dùng hai tay vò bức họa thành một cục như để phát tiết, lại nhét lên tay Diễm Nương, mắng: “Nếu chị em của Hồng

Diệp Lâu ta mà giống như trong mấy bức họa của tên họa sư ngược ngạo kia, đã sớm đóng cửa sập nghiệp rồi. Lập tức kêu y cút đi, xéo liền về nhà của y đi”.

Diễm Nương hỏi: “Trả y bao nhiêu tiền du hành để y đi đây?”.

Chu Bàn Tử cả giận: “Họa công lại thành như vậy sao, còn phải trả tiền du hành nữa?”. Ngẫm nghĩ lại thở dài thốt: “Được rồi! Được rồi! Cho y một lượng đi!”.

Tiếp đó phất tay áo bỏ đi.

oOo

Ô Tử Hư lần đầu nghĩ tới chạy trốn khỏi Lạc Dương.

Muốn đơn độc tiếp xúc một Tiền Thế Thần tiền hô hậu ứng, cả đám binh vệ bảo hộ sát bên mình là chuyện gần như không thể nào, cơ hội duy nhất có lẽ là trong Hồng Diệp Lâu. Nhưng mình tự biết mình, đang lúc hành động, hấn không thể bước chân vào thanh lâu, đặc biệt là thanh lâu Bách Thuần đang có mặt. Mỗi lần đi vào thanh lâu, hấn lại hồi phục bản sắc thanh lâu lãng tử, mắt hoa tim nhảy dầm mê hương sắc. Hậu quả đương nhiên không dám tưởng tượng.

Hơn nữa sự tình xảo hợp đến mức làm cho hấn rung mình phát lãnh, một đầu quyết định tuyệt không đi quấy nhiễu Bách Thuần, đầu kia đã đứng trước Hồng Diệp Lâu, hơn nữa phát giác Hồng Diệp Lâu là chọn lựa tốt nhất của hấn.

Mình nên làm gì? Hơn trăm lượng bạc còn lại có thể xài bao nhiêu ngày? Mình có nên giáng bạc từ một tên đại đạo trở thành một tên trộm vặt đi tứ xứ kiếm tiền hay không? Không! Ô Tử Hư hấn tuyệt không thể hựt hẫng đến mức đó, bắt đầu từ cái ngày quyết định trộm bảo vật kiếm sống, hấn từng thề thốt tuân thủ theo nguyên tắc “tam bất thâm”, nếu không hấn sẽ cảm thấy đối không đúng với mình, không xem trọng mình, sau này khó mà hưởng thụ cuộc đời trong lòng không một chút hổ thẹn.

Nên làm gì đây?

Vào lúc đó, một trung niên hán tử bộ dạng văn sĩ bị hai đại hán áp giải từ cửa lớn Hồng Diệp Lâu đi ra, văn sĩ này cảm phần rướn cổ: “Cho dù không coi mấy bức họa của ta ra gì, cũng nên cho ta đủ tiền du hành để ta về nhà, một lượng bạc làm sao đủ chứ!”.

Một đại hán ra sức đẩy một cái, văn sĩ bị đẩy loạng choạng lảo đảo bảy tám bước, suýt nữa đã té lăn trên đường xe ngựa”.

Đại hán bên kia lý sự: “Người coi như là may rồi đó, ai biểu người là họa sĩ thứ ba mươi được tuyển mộ làm chi, tên kẻ tới nhất định chỉ được nửa lượng”.

Đại hán xô y hung thần ác sát nói: “Cút! Lập tức cút đi! Còn chưa đi ta đánh gãy chân người bây giờ”.

Họa sư kia sợ đến tái xanh mặt mày, chỉ còn nước tự oán mình số khổ đã định.

Hai đại hán nhìn nhau cười khố, đều lắc đầu thở dài.

Đại hán xô người nói: “Xem ra đại kế của lão bản muốn dùng mấy bức họa mỹ nhân ăn mừng kỷ niệm chu niên lần thứ mười của Hồng Diệp Lâu bọn ta phải vứt bỏ rồi, làm sao ngờ được mấy họa sư đến từ đủ mọi nơi lại tệ hại như vậy?”.

Đại hán bên kia thốt: “Họa sư Lạc Dương mà không xong, họa sư chỗ khác giỏi tới cỡ nào chứ?”.

Nói xong hay người quay đầu bỏ đi.

Ô Tử Hư bắt đầu nổi da gà, lần này lại không phải lòng có ý sợ, mà là nghĩ đến kế hoạch nhất thạch nhị diệu, áo trời không kẻ hở.

oOo

Hồng Diệp Lâu chiếm một khu vực cực kỳ rộng lớn, tới hơn năm chục mẫu, lấy Quả Biều Trì danh chấn Lạc Dương làm trung tâm, năm nhóm đình viên dựa dọc hồ mà phân bố. Mặt nam hướng ra đường cái là ba khu lầu phòng kề cận, sắp đặt cao thấp có thứ tự, hoành tráng nhất là “Hồng Diệp đường” chính giữa, là địa điểm sảnh đường của Hồng Diệp Lâu, khách nhân ghé thăm trước hết đều phải đến khu sảnh đường này, tiếp nhận sự tiếp đãi và an bài nhiệt tình.

Hai nhóm đình viên kia phân bố đồng tây, mỗi bên có cửa tạ lương các, hòa nhập vào Quả Biều Trì mặt nước trong xanh, sen súng trái kín. Đình, hành lang, phòng, lầu bố trí vây quanh hồ, lượn quanh nối liền, giả sơn thanh tú chất ngất, tùng liễu cao to, hoa lá cỏ cây sum sê um tùm, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, hết lòng chiều đãi hào khách thật sự biết vung tiền.

Ba nhóm đình viên cuối cùng ở phía bắc hồ, hai nhóm tả hữu phòng ốc san sát, là chỗ trú thân của hơn hai trăm thanh lâu cô nương và gần bốn trăm nô tỳ bộc phó, kết hợp lại

thành hơn trăm lầu phòng, quy mô cực lớn. Đặt nơi chính bắc là trụ sở của Chu Bàn Tử, ba gian phòng trệt, kiến trúc đơn sơ, cấu tạo thanh nhã.

Mỗi lần Chu Bàn Tử qua lại giữa đình viện, đều cảm thấy được niềm tự hào trào dâng từ tận đáy lòng. Tâm huyết một đời lão đã đổ lên Hồng Diệp Lâu. Vốn trước đây Hồng Diệp Lâu chỉ là một trong số đông thanh lâu của Lạc Dương, dưới nỗ lực của lão, kết hợp bốn thanh lâu xung quanh, khuếch triển nên quy mô trước mắt đây, trở thành xứ sở trứ danh nhất Lạc Dương.

Lạc Dương nhờ Lạc Dương Lâu mà danh vang thiên hạ, dẫn dụ các quan nhân quý nhân, tao nhân mặc khách, phong lưu danh sĩ các nơi coi lên Lạc Dương Lâu là trông đợi bình sinh, cũng giúp cho Hồng Diệp Lâu khách ghé như mây, nghiệp vụ càng ngày càng thăng tiến. Cái lão ôm ấp không còn là một tòa thanh lâu nữa, mà là một vương quốc thanh lâu.

Chu Bàn Tử ngồi trên một chiếc kiệu đặc chế cho thể hình của lão, bốn đại hán khiêng đi như bay, đi dọc con đường lát đá vòng quanh hồ. Giờ này đêm mát như nước, tinh quang nguyệt sắc chiếu rọi ao sen, cảnh sắc mê hồn đến cùng cực.

Bách Thuần không những là cô nương đỏ nhất, tài nữ trứ danh nhất Lạc Dương, ở Hồng Diệp Lâu còn có địa vị đặc thù. Tiểu thư nàng không muốn chung đụng với đám đông những người khác, Chu Bàn Tử đặc biệt chọn khu vườn giữa cho nàng, xây lên một tòa lầu các hai tầng có tường đá bao quanh, đặt tên là Tinh Trúc Các, làm đầu cho Trung viên tứ các, ba tòa các kia là Phong Trúc Các, Vũ Trúc Các và Lộ Trúc Các, để nàng hưởng thụ sự an ninh không bị người khác quấy nhiễu.

Chu Bàn Tử xuống kiệu trước Tinh Trúc Các, bước lên bậc đá lên lầu, gõ cánh cửa đóng chặt, tiểu tỷ hầu cận Bách Thuần tươi cười nghênh đón.

Chu Bàn Tử đi vào trong lầu, Bách Thuần thần thái ưu nhàn ngồi ở một góc, đang cầm sách đọc, lại không đứng dậy nghênh tiếp, còn không nhìn sang phía lão.

Chu Bàn Tử cười khổ não, ngã mình lên cái ghế dựa bên kia cái kỷ nhỏ, thở dài: "Con đã hẹn tiểu tử Khâu Cửu Sư à? Tại sao phải che giấu người cha mập này chứ?".

Bách Thuần buông sách, đôi mắt đẹp sáng lên, lẩm bẩm: "Khâu Cửu Sư, thì ra là Khâu Cửu Sư. Thật hay!".

Chu Bàn Tử nhú mày: "Con không biết hắn là ai sao?".

Bách Thuần nhún vai, thần thái lầy lững không chối cũng không nhận, xem thần sắc của nàng là biết không để ý tới sắc mặt của Chu Bàn Tử.

Chu Bàn Tử giọng điệu nặng nề: "Sau này con ra ngoài dẫn theo thêm một hai người được chứ? Hồng Diệp Lâu ta kiếm hảo thủ hơn người, tùy tùy tiện tiện cũng có thể chọn ra mười mấy hai chục tên, chỉ cần có bốn, năm đứa hộ giá trước sau, ai dám quấy nhiễu con chứ? Con luôn muốn làm ta lo cho con sao, sợ nhất là con nhẵn nhụi không nổi, tài nữ biến thành ác nữ, vậy đâu có tốt đối với hình tượng của Hồng Diệp Lâu bọn ta chứ!".

Bách Thuần cười "hắc" một tiếng yêu kiều, háy Chu Bàn Tử một cái, cho dù Chu Bàn Tử cả đời lăn lộn giữa chốn phong hoa định lực cực cao cũng phải chấn động thần hồn.

Bách Thuần mỉm cười: "Lão Tiền đã đáp ứng điều kiện đêm nay gặp tôi sao?".

Chu Bàn Tử ngang nhiên: "Có người cha mập ta đích thân ra mặt, chuyện gì mà không làm được chứ".

Tiếp đó lại hạ giọng xuống nước: "Nói tốt nói xấu, lão Tiền vẫn là chúa tể Lạc Dương, nên cho người cha mập này chút thể diện, đừng mới gặp mặt là gật gật đầu bỏ đi liền, lúc đó cả lão Tiền lẫn ta đều không hạ đài được, ít ra đợi qua ba tuần rượu, chuyện trò vài câu rồi mới đi được không? Đây là ta xin con đó, nếu không ta sẽ rất khổn khổ".

Bách Thuần chớp chớp mắt, dịu dàng thốt: "Nếu Khâu Cửu Sư vừa hay đến tìm tôi vào lúc đó, cha có đuổi hắn đi không?".

Chu Bàn Tử cười khở: "Thẳng thắn mà nói, nếu chỉ là một tiểu tử tầm thường, ta sẽ kêu người quét hắn ra, còn cảnh cáo như hắn còn dám bước vào Hồng Diệp Lâu nửa bước, ta sẽ đập gãy chân chó của hắn. Chỉ tiếc đối phương lại là Khâu Cửu Sư, cả Tiền Thế Thần cũng không dám chính diện xung đột với hắn, chỉ dám than thở náo nề với ta. Con gái ngoan hiểu tính khí của ta nhất, ta dám đuổi hắn đi sao? Thà đắc tội với quan phủ còn hơn là gây gỗ với nhân vật bang hội. Nếu Khâu Cửu Sư xảo hợp đến tìm con ngay lúc đó, ta sẽ mời hắn vào Quý Tân Sảnh, thân hành chào đón hắn, bắt quá xin thứ cho ta không thể đi thông tri cho con, bởi như vậy nào có khác gì là nói với lão Tiền ta đứng về phía con. Con gái ngoan sau khi an ủi lão Tiền thì thích gặp ai cũng được mà".

oOo

Khôi Tiễn dặm vó hí dữ, Cô Nguyệt Minh bần thần nhìn vùng địa vực kỳ dị khuếch triển vô biên vô hạn đang trước.

Vân Mộng Trạch.

Trăng sao trên trời âm đạm mờ mịt, mặt đất tích tụ hơi nước chỗ mỏng chỗ dày, thị tuyến của y chỉ đạt được tới ngoài trăm bước, mọi thứ biến thành như ảo như thật, đầm nước lớn nhỏ bày bố an trí trùng điệp trên mảnh đất kỳ dị này, muôn ngàn loại thực vật kỳ quái sinh trưởng ven bờ đầm, hợp thành một thứ không khí khôn tả, làm cho người ta có cảm giác dẫn thân vào quỹ vực.

Khôi Tiễn tiến lại hí lên.

Cô Nguyệt Minh vỗ về cổ Khôi Tiễn, lòng nhớ đến câu Phụng công công hỏi y: “Người có tin chuyện quỷ thần chẳng?”.

Y một mực không để ý nghĩ ngợi gì lắm về câu nói của Phụng công công, mãi cho đến giờ phút này. Khôi Tiễn tại sao lại có phản ứng dị thường như vậy? Năm năm qua, Khôi Tiễn đã chở y đi khắp chân trời góc biển, đi qua Đại sa mạc vùng Tái ngoại, thậm chí đối diện với bầy sói đói, Khôi Tiễn cũng không để lộ trạng thái kinh hoàng. Tại sao mảnh đất đầm lầy không một dấu chân người này có thể làm cho nó mất bình thường như vậy? Lẽ nào thật có sự tồn tại của quỷ thần, hơn nữa đang gọi mình trong khu tàn tích của một tòa cổ thành sâu ẩn trong khu đầm lầy này?

Thình lình mọi sự biến thành không thể kháng định được, duy có một chuyện chắc chắn là nữ lang kia đã tiến vào khu địa vực lỵ kỳ khó lường này, cực có thể đang chuẩn bị phục kích y đột thú nhì.

Đang do dự không biết có nên tiếp tục tiến tới, hay là quay đầu về Lạc Dương đi tìm Tiền Thế Thần, xa xa bên phải sáng lên ánh lửa, chớp nháy sâu kín trong vùng sương mù.

Cô Nguyệt Minh trầm nghĩ lẽ nào là quỷ hỏa, có khi là kế dụ địch của nữ lang kia, nghĩ đến đó, y vỗ vỗ Khôi Tiễn: “Ra ngoài đợi ta”.

oOo

Nhà tạ phong cảnh đẹp nhất Tây viện là Thư Hương Tạ, xây sát ra hồ, lầu cao hai tầng, lên đài lộ thiên tầng trên có thể thưởng lãm hết mỹ cảnh dưới đêm trăng của Quả Biều Trì.

Tiền Thế Thần lúc này đang ngồi trên đài cao ôm trọn cảnh quan không nơi nào bì được này, nhìn Bách Thuần rót mỹ tửu vào chén của gã, lòng trào dâng cảm giác kỳ dị. Nếu mười năm trước mình không gặp phải Bách Thuần, kháng định đâu có chủ ý muốn được Sở hạp. Gã con nhà cự phú, lại là con một, được cha mẹ cưng chiều, không biết trời cao đất rộng, lớn lên không coi ai ra gì, bao gồm cả Phụng công công. Không đoạt được Sở hạp là thất bại

đầu tiên trong đời gã, cũng là thất bại nghiêm trọng nhất, làm cho gã tỉnh ngộ lại, Tiền Thế Thần gã cũng có thể thua, hơn nữa có thể thua đến mức nhà tan người mất.

Bách Thuần sau khi châm đầy rượu cho Tiền Thế Thần, lại châm cho mình, nhẹ nhàng hỏi: “Nô gia hồi nãy tiến vào thấy đại nhân thần tình cổ quái, đại nhân đang nghĩ gì vậy?”.

Tâm thần của Tiền Thế Thần hoàn toàn bị nàng thu hút, không có cách nào dời ánh mắt đi, gã chưa từng gặp nữ nhân nào mỹ lệ hơn nàng, biết ý hiểu ý hơn nàng. Tâm sự của mình đương nhiên không qua mắt được nàng. Tâm thần túy lúy đáp: “Bách Thuần có nghe nói tới Vân Mộng Trạch chứ?”.

Bách Thuần ngồi đối diện gã, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn gã: “Người trú ở Động Đình Hồ, đương nhiên biết Vân Mộng Trạch là cổ danh của Động Đình Hồ. Đại nhân muốn nói gì vậy?”.

Tiền Thế Thần đâu có hiểu lắm thứ thần thái này của Bách Thuần đối với gã là thâm tình lo nghĩ tới mình, bởi Bách Thuần quá nổi tiếng câu dẫn nam nhân, chơi bốn bọn họ, lại không có ai có thể làm cho nàng thật sự động lòng. Mà sức dụ hoặc của nàng tựa hồ còn lớn hơn cả Sở hạp, để được nàng, gã chịu bỏ ra bất kỳ một giá đắt nào, ít ra vào giờ phút này gã đang nghĩ như vậy.

Mỉm cười thốt: “Đó là Vân Mộng Trạch cổ đại, Vân Mộng Trạch hiện tại thì ở đâu?”.

Bách Thuần như bị dẫn dụ nổi hứng thú, đôi mắt đẹp chớp chớp, điềm đạm nói: “Đại nhân muốn lưu giữ nô gia à? Sợ rằng không dễ đâu”.

Tiền Thế Thần thích nhất là sự thẳng thắn trực tiếp của nàng, hoàn toàn không coi gã là trọng thần nắm đại quyền sinh sát ở địa phương này, đây là cảm giác rất mới mẻ. Muốn lưu giữ Bách Thuần, để tiểu tử kia biết điều mà lui, gã cần bỏ ra cố sự rục rở nhất. Gã trầm giọng: “Bách Thuần nếu chịu thề không đem nội dung cuộc đối thoại đêm nay của bọn ta tiết lộ cho người thứ ba biết, ta sẽ kể cho Bách Thuần nghe cố sự đẹp để thê lương nhất có liên quan với Vân Mộng Trạch. Nếu Bách Thuần không có hứng thú nghe, giờ có thể lập tức ra đi, Tiền Thế Thần ta tuyệt không làm khó cố giữ, cũng sẽ không trách cứ Bách Thuần”.

Bách Thuần như lần đầu quen biết gã, ngạc nhiên thốt: “Đại nhân tại sao đêm nay như biến thành một người khác vậy? Ài! Ngài thật khiến cho nô gia khó xử quá, cố sự đẹp để thê lương, lại có liên quan đến Vân Mộng Trạch, hơn nữa là Vân Mộng Trạch của hiện tại, có thể tiết lộ vài câu nghe thử, để nô gia định xem có nên nghe hay không được chứ?”.

Tim Tiền Thế Thần run bầy bầy, sau khi cha nói cho gã nghe bí mật liên quan đến Sở hạp, gã chỉ từng kể cho một mình Qua Mặc biết, bây giờ gã sắp nói cho người thứ nhì nghe,

nó là một thứ cảm giác làm cho người ta bất an. Nhưng tiếp xúc với đôi mắt đẹp của Bách Thuần, tất cả mọi cảm giác khó chịu đều không cánh mà bay, thậm chí chỉ cần ta giấu đi chìa khóa trọng yếu nhất, Bách Thuần nghe được bất quá chỉ là một cố sự thần thoại xảy ra thời xa xưa, không một chút quan hệ với hiện thực. Huống hồ gã rõ ràng là người thủ tín biết giữ lời hứa, sẽ không đem bất cứ một lời nào đã kể đêm nay truyền ra ngoài, đây là đạo đức nghề nghiệp mà tất cả các thanh lâu cô nương cần phải tuân thủ.

Tiền Thế Thần thốt: "Ở phía đông Tương Giang, phía nam Động Đình, có một con sông quanh co ngoằn ngoèo, chảy qua vùng sơ dã Khâu Lăng chập chùng nhấp nhô như ba đào, người Sở cổ đại gọi là 'Vô Chung Hà', bởi nó thả mình được trăm dặm là quẹo vào sơn huyết địa động chảy dưới lòng đất, kỳ thực nó rất có thể kêu là Vô Thủy Hà, bởi nó bắt nguồn từ dòng thác tuốt trên núi non chót vót phía tây Động Đình Hồ".

Bách Thuần nhin không được hỏi: "Dòng sông kỳ quái như vậy, tại sao nô gia chưa từng nghe ai nhắc tới vậy?".

Tiền Thế Thần không đáp lời nàng, đôi mắt bắn ra thần sắc đăm mê sâu thẳm trong hồi ức, thần nhiên thốt: "Ở đoạn giữa của Vô Chung Hà, có một khối đá khổng lồ gọi là Tuấn Tinh Thạch, Tương phu nhân là nhảy từ tảng đá đó xuống sông, tự tử Tuấn tinh vì Thuấn đế".

Bách Thuần hơi ngạc nhiên, thần thái hiện tại của Tiền Thế Thần nàng chưa từng thấy qua. Mấy tháng nay, Tiền Thế Thần chỉ cần có thể phân thân là liền đến Hồng Diệp Lâu tìm nàng, toàn là nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Nàng cố nhiên muốn giữ chút mặt mũi cho người cha mập, nhưng nhận thức uyên bác của Tiền Thế Thần đối với đồ cổ quý báu cũng khiến cho nàng cảm thấy hứng thú.

Truyền thuyết thần thoại có liên quan đến Tương phu nhân, nàng chừng như đã thuộc nằm lòng qua miệng của đám văn nhân chí sĩ một dải Động Đình Hồ. Nghe nói Nghiêu đế có hai người con gái, chị là Nga Hoàng, em là Nữ Anh, đều gả cho Thuấn đế. Nga Hoàng Nữ Anh cùng cộng sự cho một chồng, trở thành giai thoại thiên cổ. Sau này Thuấn đế đi tuần du phương Nam, mất ở Thương Ngô, hai nàng nghe tin liền đến, bi thống không nguôi, ngày đêm khóc than, nước mắt của họ nhỏ trên thân trúc, nhuộm loang lổ không tan biến, trở thành loại Ban trúc đặc sản địa phương, sau này thay nhau tuần tử. Có nói họ nhảy xuống Tương Giang tự tận, cũng có chỉ nơi bọn họ chết ở giữa sông Tương, trở thành thần phối ngẫu trong lòng người bản địa. Do Nga Hoàng làm chính phi, được xưng là Tương quân, Nữ Anh được xưng là Tương phu nhân. Trong "Sở Từ - Cửu Ca" có hai bài thơ "Tương quân" và "Tương phu nhân", chân núi phía đông Quân Sơn đảo trong Động Đình Hồ có mộ của nhị phi, là xây để tưởng niệm họ.

Bách Thuần sực tỉnh ngộ: “Thì ra đại nhân muốn nói đến cố sự Tương phu nhân”.

Tiền Thế Thần lộ nụ cười cao thâm khó lường, trầm giọng: “Tương phu nhân chỉ là khởi đầu của toàn cố sự. Bách Thuần có chịu thề không?”.

Thấy vẻ đắc ý trong mắt Tiền Thế Thần, Bách Thuần lòng mâu thuẫn, cái gì Vô Chung Hà, Tuấn Tinh Thạch, Tương phu nhân, đối với nàng đều sinh ra sức hấp dẫn kỳ dị, thêm vào Tiền Thế Thần làm ra vẻ thần bí, lại kể lẽ rành rọt, làm cho nàng càng muốn biết thực hư, biết mình nếu bỏ qua cơ hội này, về sau Tiền Thế Thần khẳng định sẽ không nhắc lại chuyện này nữa, mình cũng không có cách nào mặt dày đi yêu cầu gã nói ra. Tiền Thế Thần tại sao lại muốn mình thề thốt? Bên trong bao hàm bí mật gì không thể cho người ta biết?

oOo

Vô Song Nữ một tay cầm đuốc, tay kia dẫn Hắc Nhi, lần theo một cái hồ nhỏ tiếp tục thâm nhập vùng đầm lầy. Sương mù càng lúc càng dày đặc, ánh đuốc chỉ có thể chiếu rọi khu vực phương viên ba trượng, bên ngoài nồng đậm hơi nước.

Sâu kín trong lòng nàng trào dâng cảm giác khôn tả, mình khẳng định là lần đầu bước vào khu địa vực kỳ dị này, nhưng lại khơi khơi có cảm giác cổ quái như trở lại. Tại sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy? Lẽ nào từng mộng du đến đây? Nhưng nàng chưa từng nằm mơ thấy khung cảnh như vậy mà.

Trên sự thật từ lúc nàng đạp chân vào Vân Mộng Trạch, mọi thứ đều như khác biệt hẳn, như tiến vào một giấc mộng xa vời, giới hạn giữa hiện thực và mộng cảnh biến thành mơ hồ, nàng hăm mình trong một giấc mộng không có cách nào tỉnh dậy được.

Hắc Nhi im lặng một cách kỳ lạ.

Vùng đầm lầy kỳ dị này không còn do con người điều khiển nữa, mà chịu sự thao túng của một lực lượng thần bí. Nàng không rõ mình sao lại có ý tưởng vô lý không hợp lẽ như vậy, nhưng cảm giác khơi khơi lại là thế. Đầm lầy tựa như có một thứ dị lực gì đó, dẫn dắt tâm tình khó hiểu trong lòng nàng.

Bí mật An Giới nói ra quả là biện pháp tìm đến cứu cứu. Sau khi cứu cứu giao nàng cho An Giới, nhấn lời trước hết sẽ ẩn náu năm năm, sau đó mỗi năm vào khoảng Quý tiết sẽ đến Vân Mộng Trạch, nếu muốn liên lạc với ông ta, có thể để lại ký hiệu bốn bề đền thờ Trương Phi trong khu rừng Ban trúc góc nam Vân Mộng Trạch, ông ta sẽ đến gặp vào giờ Tý.

-- Nếu không có tiểu tử đáng ghét kia theo đuổi, mình nhất định sẽ trực tiếp đến đó, xem xem cữu cữu có đến sớm không.

Nàng không muốn đợi nữa.

-- Ta thề phải làm thịt tên tiểu tử kia.

- o O o -